

RAZMATRANJE ZA 25. KOLOVOZA 2017.

Tema:

**Blažena Djevica Marija na nebo uznesena,
uzor našeg redovničkog posvećenja.**

Pjesma:

Ko sjajna zora jutarnja
Ko žarko sunce podnevno
Ko mjesec divan Marija
Uznesena je u nebo

Na prijestol slave nebeske
Gle, danas sjeda kraljica
Što svijetu čedo porodi –
I sina svog i Boga svog.

Uvodna misao:

„Zdravo, Gospodnja miljenice! Zdravo ti, jer te je Svevišnji posadio uza se, ti koja si nosila Boga u svome krilu!“ (Koptska pohvala Mariji iz VI./VII. st.)

Majko Gospodina našega Isusa, doista si na poseban način blagoslovljena! Ti koja si bila dostojna nositi Božjeg Sina za spas svemu čovječanstvu, uznesena si cijelim bićem u prisutnost Onoga kome si svoj život i posvetila! No i dalje si prisutna ovdje na zemlji i pažljivo osluškuješ naše molitve. Zagovaraj nas, molimo te, da smognemo dovoljno hrabrosti, ustrajnosti i ljubavi za ono što si ti činila – za potpuno predanje života Bogu u pravom smislu riječi!

Razmatranje:

„Bilo bi nemoguće da taj Božji stan, taj živi hram presvetoga božanstva Sina jedinca, postane plijen smrti u grobu... Kako bi to raspadanje u grobu moglo tebe pretvoriti u pepeo i prah koja si utjelovljenjem svoga Sina oslobođila čovjeka od potpunog smrtnog uništenja?“

sv. German Carigradski (†733.)

Marija, „milosti puna“ (Lk 1,28), doživjela je ono što svatko od nas željno iščekuje. Ovaj nama vrlo daleki i otajstveni događaj uznesenja, s jedne strane je zadirajući, a s druge strane sa sobom nosi veliko obećanje. Vrativši se na njenu svakodnevnicu, možemo samo naslutiti što znači potpuno i bez ikakve zadrške predati se Bogu – i što znači kada Bog usvisi svoje stvorene.

Razmišljajući o liku Djevice i Bogorodice koja se nalazi u slavi pored svoga Sina, ponekad zaboravljamo na ono njeni pitanje: „Kako će to biti...?“ (Lk 1, 34). Drugim riječima, u sjeni ostavljamo njeni čovještvo koje je zajedno s neizmernom milošću primilo i neizmjeran poziv. Milost i poziv, poziv i milost - dolaze zajedno! Tko bi mogao pomisliti da je Marija s lakoćom prelazila preko trenutaka kada je Josipu trebala obznaniti ovo neobično izabranje, ili kada je morala bježati u Egipat kako nebi izgubila jedinca već kao malo dijete, a da i ne spominjemo trenutke kada je prisustvovala okrutnom mučenju i ubijanju svoga Isusa!?

Marijino pitanje odražava ljudskost koja je nama toliko bliska. No, odražava ju na način koji nam oduzima mogućnost opravdavanja vlastite ljudskosti! Bog ju je izabrao između svih, da bude osobito stvorenje, a ona od toga nije uzmicala. Kroz ponekad nevjerojatnu težinu svakodnevice, ostala je vjerna svom početnom odgovoru na Božji poziv.

Ono što radosno možemo priznati je da je i nama upućen poziv; poziv koji je svaka Služavka Malog Isusa prihvatile odlučivši svoj život predati Bogu kroz redovničke zavjete. Gledajući Marijin primjer, jasno nam je što znači živjeti svoje posvećenje – ali preostaje nam pitanje: kako ga doista živim?

Kratka šutnja...

Poticaji na štovanje Blažene Djevice Marije sluge Božjega Josipa Stadlera

Naš je Utjemeljitelj prepoznao vrijednost utjecanja pod zagovor Djevice Marije, koja se nalazi u zajedništvu s Bogom i zato je sa sigurnošću molio: „*Vodi me, Marijo Majko k vječnom izvoru mudrosti i ljubavi*“ Cijeli njegov život bio je primjerom pobožnosti i pouzdanja, a to je ujedno i nama poticaj na pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji. Da je njegova vjera bila živa i molitva uslišana s nebesa, svjedoči nam onaj radosni poklik nakon što ga je neobična prodaja broda „Imakulate“ spasila od preostalih dugova: „*I tako si ti mene, o Imakulata, spasila od dugova, vječna Ti hvala!*“ Njegova je molitva bila živa i konkretna.

Osobito je naglašavao važnost molitve krunice, nazivajući ju „*najkrasnijom molitvom*“ te ističući kako ona „*obuhvaća sve, što je kršćaninu vjerovati, uфati i ljubiti; ona u sebi sadrži najglavnije istine naše svete vjere: ona je prikladna za svaku dob, za stare i mlade, za sve osobe učene i neuke, za zdrave i bolesne; ona je najbolji molitvenik bez molitvene knjižice i za one koji ne znaju i koji znaju čitati, ona nam predočava Spasitelja i djelo otkupljenja, ona nas sjeća Marije i svega što je učinila za naš spas.*“ Bio je uvjeren da je to molitva koja će biti uslišana: „*Zato jedva ima bolje molitve, koja će onako sigurno prodrijeti oblak i preko Marije do prijestolja Božjega brže doći i hitrije biti uslišana, kao krunica.*“

Djevicu uznesenu na Nebo, gledao je kao našu posrednicu kod Isusa: „*Po njoj je Isus Krist došao k nama, po njoj valja nam doći k njemu.*“ te govori: „*Tko god dakle hoće, iz živoga vrela, iz Srca Isusova crpiti milosti, neka se ponajprije utekne majci Mariji i s njom neka se*

Srcu Isusovu obrati. Budemo li tako činili, time ćemo ugoditi Bogu, jer ćemo mu biti zahvalni što ju je svomu Sinu odabralo za majku, ugodit ćemo i Isusu, jer ćemo ga slaviti što ju je za kraljicu i gospodaricu svoga srca postavio, ugodit ćemo i samoj majci Mariji, jer ćemo joj time najveću hvalu dati, što ćemo joj na pamet dozvati izvor njezine moći i njezine dobrote prema ljudima.“

Svjedočanstva pokojnih sestara Služavki Maloga Isusa o štovanju Blažene Djevice Marije

s. M. Sebastijana Dominika Galić (†1948.) umrla je vrlo mlada zbog plućne bolesti. Iako je teško prihvaćala da se bliži trenutak smrti, njezino pouzdanje u Gospin zagovor i želja da ostane vjerna Bogu, prepoznaje se u molitvi upućenoj Djevici Mariji. Zajedno sa s. Arkadijom Bičvić posebno je molila za odanost Božjoj volji u svojoj bolesti. Upravo s. Arkadija i svjedoči o njezinoj lijepoj smrti. Prije trenutka prijelaska u Vječni život, s. Sebastijana molila je okupljene sestre da joj otpjevaju Gospinu pjesmu „O pruži mile ruke, kad žića tone brod...“, a ona je u to vrijeme pogledom kružila po sobi dok ga nije zaustavila na Gospinoj slici koja se nalazila nasuprot njenog kreveta.

s. M. Jeronima Maria Dumanić (†1949.) bila je jednostavna i skromna sestra koja je posebnu pobožnost gajila prema Presvetom Trojstvu, blaženoj Djevici Mariji i svom anđelu čuvaru. Njezina življena pobožnost prepoznavala se u svakodnevnoj zahvalnosti i poticajima upućenima mlađim sestrama, u kojima je osobito naglašavala važnost čuvanja poziva i potrebu molitve i pokore.

s. M. Faustina Franjka Kaštropil (†1950.) osobito je bila pažljiva prema mlađim sestrama novakinjama. s. Arkadija Bičvić koja je s njom provodila neko vijeme kada je s. Faustina bila već starija i slabija, svjedoči kako je svako njezino prisjećanje i govor o mladosti završavao riječima poticaja o čuvanju vlastitog zvanja i važnosti molitvi Gospi. I sama je često silazila moliti na kor, a plodnost njene molitve mogla se prepoznati u krajnjoj poniznosti i u odnosu prema susestrama.

Pjesma:

O sveta Djevo djevica,
Svog Sina moli za sve nas:
On našu bjedu preuze,
Nek nebo s nama podijeli.

Vijek hvala Ocu i Sinu,
I s njima Duhu Setomu,
Za slavu tvoju nebesku
Kom Trojstvo tebe ovjenča. Amen.

Završna molitva:

Zahvaljujemo Ti, Gospodine, što si nam po Marijinom životu na tako jasan način pokazao koliko si blizak svojim stvorenjima. I mi puni nade iščekujemo ono što Majka Tvoga Sina već sada živi – potpuno blaženstvo u zajedništvu s Tobom. Ne dopusti da naša ljudskost bude prepreka, nego pomozi da bude sredstvo na putu s Tobom i do Tebe – po primjeru zemaljskog života Djevice Marije. To te molimo po Tvome Sinu, Isusu Kristu, Gospodinu našemu. Amen.

Privedila s. M. Margaret Ružman